

คุณค่าของธรรมชาติกับความเป็นมนุษย์ที่แท้จริง

.....ระพี สาคริก

"คำโบราณ" หากอยู่บนฐานปรัชญาของความจริง ย่อมมิใช่เงินของโบราณเช่นยุคเริ่มต้นของค่ากล่าว เนื่องจาก ความจริง เป็นสิ่งที่ไม่มีการซื้อขาย

หากจิตมนุษย์สูงด้วยคุณภาพที่แท้จริง ทำให้สามารถรู้คุณค่าของธรรมชาติได้ลึกซึ้ง สังคมย่อมได้รับการพัฒนาไปสู่สถานที่สุดที่แท้จริงได้ด้วยตัวเอง แต่ถ้ามุษย์ยังได้ข้อมูล และถืออำนาจทางวัตถุมาก ประกอบกับวิถีชีวิตพบแต่ความสบาย ซาดการได้รับพลังกระทบทำให้เคือครอน ย่อมมุ่งทิศทางลงไปสู่ความเขลาด้วยปัญญาที่แท้จริงยิ่งขึ้นทุกที

ชีวิตมนุษย์ ไม่เพียงแต่เกิดมากับธรรมชาติเท่านั้น หากยังมีความเป็นมาที่ถือเอาธรรมชาติเป็น ฐานชีวิตด้วย ไม่ว่าจะมองสู่ฐานซึ่งเป็นนามธรรมหรือรูปธรรมก็ตาม นี่คือนิยามที่แท้จริงของมนุษย์ทุกรูปทุกนาม

ในยุคแรก ๆ ของความเป็นมา ขณะที่มนุษย์ยังไม่ได้ข้อมูลเกี่ยวกับเรื่องราวของธรรมชาติลึกซึ้งมากนัก โดยเฉพาะคามวิถีที่มุ่งสู่รูปวัตถุ ก็ยังหย่อนด้วยพลังที่จะมุ่งกอบโกยผลประโยชน์จากธรรมชาติ เพื่อนำมาสนองความอยากของตนเอง พฤติกรรมในยุคก่อน ๆ จึงมีความโน้มเอียงไปในทางที่ "พึงพาท้ายและโอนอ่อนผ่อนตามธรรมชาติ" อยู่ค่อนข้างมาก

หากไม่มองอย่างจำกัดภาพอยู่ที่ตัวพฤติกรรมเอง แต่มองสู่แนวโน้มของการเปลี่ยนแปลง หรือมองอย่างถึงเหตุถึงผล ย่อมเห็นภาพได้ชัดเจนว่า มนุษย์ได้มุ่งความเพียรพยายามอย่างไม่ละดก ที่จะให้ได้มาซึ่งข้อมูลที่อยู่ในความเร้นลับในระดับพื้นฐานของธรรมชาติ มากยิ่งขึ้นเป็นลำดับ

และการที่มนุษย์กล่าวว่า เพื่อนำ"การรู้"มาสร้างความเจริญ หากมองด้วยใจที่เป็นกลาง ย่อมตระหนักได้ว่า แท้จริงแล้วก็คือ การอ้างอย่างเข้าข้างตัวเอง เพราะพฤติกรรมที่ปรากฏมาแล้ว เป็นการนำเอาข้อมูลที่ได้รับมาใช้กอบโกยสิ่งซึ่งควรจะเป็นส่วนต่าง ๆ ของร่างกายและชีวิตธรรมชาติ มาเป็นประโยชน์แก่ตัวเองมากขึ้นไปเรื่อย ๆ ดังจะพบกับ"การคุยโว"ว่า มนุษย์เป็นสัตว์ประเสริฐ สามารถคิดและกระทำการใด ๆ ได้ทุกอย่าง

กระแสดวงความคิดความเชื่อที่ถูกฝังไว้ตั้งแต่อดีต จนลงรากฝังโคนแน่นหนา ยากแก่การแก้ไขยิ่งขึ้นจนถึงปัจจุบันก็คือ ความคิดความเชื่อที่ว่า "พฤติกรรมทำลายธรรมชาติทุกรูปแบบ คือการพัฒนาความเจริญที่แท้จริงของมนุษย์" ทั้ง ๆ ที่ ทุกสิ่งทุกอย่างที่ปรากฏขึ้นมาได้ และมีความเป็นมาที่สืบทอดตลอดมาอย่างมีวิวัฒนาการ เป็นสิ่งที่มิถูกและพลังธรรมชาติเป็นพื้นฐานกำหนด รวมทั้งมีคุณของการพึ่งพาท้ายกันและกันด้วย เหตุด้วยผลเป็น ฐานสำคัญ

หากแสวงหาสิ่งซึ่งเป็นแก่นแท้ของ เหตุและผล แม้มองจากจุดใดจุดหนึ่งซึ่งอาจรู้สึกว่าเป็น ประเด็น เล็ก ๆ แต่ในเมื่อ ความเล็ก ความใหญ่มิใช่สิ่งที่มีตัวตน สิ่งใดที่ปรากฏแก่สิ่ง เล็กได้ ย่อมนำพิศุจน์สิ่งใหญ่ได้เช่นกัน

ดังนั้น หากมองสู่ท้องฟ้า จะพบความจริงว่า ไม่มีท้องฟ้าใดจะมีค้ำด้วยเมฆฝนตลอดไป วันหนึ่งก็ย่อมเบียดออก และเจ็ดจักษ์ด้วยแสงสว่างอย่างเต็มที่ ดังนั้น แม้ว่าวันนี้ แนวโน้มการเปลี่ยนแปลงจะสะท้อนภาพให้เห็นว่า มนุษย์กำลังทำลายธรรมชาติ และแล้วก็จะปรากฏว่า ผลที่สุดนั้นคือ มนุษย์ทำลายตนเอง จนถึงที่สุดแล้ว ท้องฟ้าจะเปิดและสว่างไสวด้วยแสงที่แท้จริง เมื่อถึงจุดหนึ่ง โลกจะสดใส และเริ่มความหวังใหม่ด้วยตัวเอง.

๒๐ ธันวาคม ๒๕๓๑